



## Aan wie Wim zijn paaschei gaf

DOOR

W BLOMBERG—ZEEMAN.

„Anneke!”

„Wat is 't mijn jongen?”

„Kijk eens, Anneke.”

„Maar foei Wim, waar heb je dat nu weer opgedaan?”

„Op het schoolhek, Anneke. Maak je 't gauw, asjeblijft.”

Anneke haalt reeds haar naaigereedschap voor den dag, terwijl Wim zich vlug ontdoet van de gehavende blouse.

„Wel lieve tijd, wat een scheur!”, pruttelt Anneke. Handig gaat de naald echter heen en weer, al maar heen en weer. Wim kijkt eens rond. In dit kamertje is zooveel te zien en hoewel Wim er dikwijls geweest is, verveelt het hem toch nooit om de spreuken te lezen, die aan den wand hangen, om al de portretjes van het kabinetje nog eens te bekijken, om die grappige poppetjes te laten gaan, die al schommelende hun tong uitsteken. „Anneke, wat is het hier toch mooi,” begint Wim, als hij voor een bijbelsche voorstelling staat, die Anneke zelf geborduurd heeft. Maar dat is jaren, jaren geleden. Anneke is zoo oud, zoo oud . . . . Ja, hoe oud zou Anneke wel zijn? Dat denkt Wim ook, als hij naar den grooten merklap kijkt, die achter glas hangt, vlak boven het kabinetje. „Anneke Petronella Wartzema, geboren te Kimsward, 1843”, leest Wim. Dat is, laat eens zien, 57 en dan nog 18, dat is 75 jaar. „Anneke, ik dacht, dat je veel ouder was.”

„Veel ouder was, wat is dat nu?”, vraagt Anneke, terwijl ze even den naald laat rusten.

„Ja, ik tel hier, dat je 75 bent en je weet zooveel en je kent zooveel, ik dacht, dat je wel haast honderd jaar moest zijn.”

„Neen jongetje, zoo oud is Anneke nog lang niet. Ziezoo, trek nu gauw je blouse aan en vertel het dan straks maar aan moeder. De wond is geheeld.”

„Anneke.”

„Ja, mijn jongen.”

„Wie is dat ook weer?” Wim neemt een jongensportretje van het kastje. De beeltenis van een stevigen, flinken jongen, een jongen, die hem altijd verbazend heeft aangetrokken.

„Dat heb ik je al zoo dikwijls gezegd: „Paul Lambo.”

„O ja, Paul Lambo. Net een Fransche naam. En die had ook zoo dikwijls kapot goed, hé Anneke?”

„Och ja, 't was een wildebras. Maar ik hield net zooveel van hem, als van jou. Ik was toen nog zooveel jonger en ik naaide bij zijn moeder. Wat was het toch een bengel!”

„Hij naaide je mantelmouwen wel dicht, hè Anneke?”

„Ja, dat heb je goed onthouden. Dat heertje heeft wat streekjes uitgehaald. Later, toen hij hier burgemeester werd . . . .”

„Werd hij hier op 't dorp burgemeester?”

„Ja, maar hij is hier slechts een paar jaar geweest. Maar wat ik zeggen wou, toen moest ik hem vaak opdisschen, wat hij allemaal had uitgekuurd. Hij is nu al jaren in Amerika. Maar ik wil wedden, dat hij zijn vrouw en kinderen telkens vergast op de guitenstreken van zijn jeugd.”

„Nu moet ik gaan, Anneke.”

„Dag Wim.”

„Dag Anneke.”

„Nog wel bedankt hoor.”

„Goed mijn jongen.”

't Was Zaterdag voor Paschen. Wims vader was juist uit de stad teruggekeerd en werd met groot gejuich door vrouw en kinderen begroet. Als vader naar de stad was geweest, dan kwam hij nooit met leege zakken terug. Dat wisten de slimmerds maar al te goed. Dit is voor Jan, dit voor Marie, dit voor Wim, dit . . . . Vlug en gejaagd werden pakjes en zakjes losgemaakt. „Hè, wat een fijn rose paaschei”, riep Wim, terwijl hij zijn vader om den hals vloog.

„En wat een grooterd”, riep Jan.

„Laat eens kijken, wie heeft het grootste?” vroeg Marie.

„Allemaal even groot,” zei vader. „Het verschil zit 'm alleen in de kleur.” „'k Bewaar het tot morgen,” zei Wim. Jan keek alsof hij zijn ei maar liefst dadelijk verslinden wou en Marie had al eventjes met haar tong aan het puntje gelikt.

„Anneke is zoo gevallen,” sprak vader opeens.

„Anneke?” vroegen wel vier stemmen tegelijk.

„Zij kwam vanmorgen uit haar huisje en was niet bedacht op de gladde steenen. 't Schijnt vannacht nog al gevoren te hebben. Dokter Bramter, met wien ik reisde, vertelde me, dat hij haar had onderzocht en dat er inwendig iets gekneusd was. Ze zal weken moeten liggen.”

„Arme Anneke,” zuchtte moeder.

„En dat nog wel met Paschen,” vervolgde Wim. „Ik ga haar vanmiddag even opzoeken,” ging hij voort.

„Wim is Anneke's lieveling,” lachte Marie.

„Ze maakt ook altijd zijn kapotte spulletjes,” plaagde Jan.

„Wij gaan samen naar Anneke, hoor Wim!” zei moeder. „Ik zal vast wat voor haar klaar maken.”

Wim lachte moeder eens toe. Hij gaf niet eens antwoord op het flauwe geplaag. Al zou Anneke nooit meer iets voor hem doen, hij hield toch van Anneke en ja, zou hij het plannetje, dat zoo plotseling bij hem was opgekomen, volvoeren? Een klein beetje strijd kostte het hem wel. Zou hij het doen? Of zou hij... het ei maar alleen opeten? Jan en Marie zouden hem zeker plagen, als hij zijn ei aan Anneke gaf. Toch zou hij het doen. Anneke, die zoo goed was voor ieder en die nu op bed Paascheest moest vieren.

Hij was blij, dat moeder vlug klaar was. En onderweg vertelde hij aan moedertje zijn plan. Dankbaar en gelukkig knikte moeder haar jongen toe. Daar was hij nu weer in het oude bekende kamertje. Nu stonden de bedstee-deuren open en in haar paarse jakje lag Anneke daar uitgeput ter neder.

„'t Had erger gekund. God is goed,” zei ze met een glimlach.

„En wat bennen de menschen ook goed voor me,” sprak ze met trillende stem, toen moeder haar een paar goudgele pannekoekjes liet zien. „Hier Anneke, hier,” zei Wim en hij stopte het groote rose ei in de gerimpelde handen. „Een paaschei en wat een pracht!” riep ze, terwijl ze al maar langs de ruwe suiker streek. „Zoo zie je ze hier in het heele dorp niet. Maar Wim, mijn jongen, hoe kwam je daaraan?”

Wim gaf moeder een duwtje. Hij was bang, dat Anneke zijn gave niet aan wou nemen, als ze alles wist. Moeder vertelde, hoe de vork in den steel zat en dat Wim het zoo heerlijk vond, iets te kunnen geven, dat heelemaal van hem zelf was. „Dank je beste jongen, beste Wim,” prevelde Anneke en 't was Wim, of

haar oogen schitterden van tranen. En Wim keek maar naar het kabinetje en naar het portret van dien jongen, van wien Anneke net zooveel gehouden had, als van hem. Toen kwam er iets heel blij's over hem en zijn oog viel op den tekst vlak boven de bedstee-deuren: „God ziet het harte aan.”

Wim had de Paaschvreugde gezien in het hart van oude Anneke, die met een gekneusd en pijnlijk lichaam kon roemen: „God is goed.” En toen hij de Paaschzangen hoorde in de kerk, dacht Wim aan Anneke's blijde oogen.

